

“MET EEN
COMPLETER
EN EERLIJKER
VERHAALKUNNEN
WE MEER
BEREIKEN DAN
DOOR ALLEEN
MAAR TE
ROEPEN DAT ER
MEER SPORTAC-
COMMODATIES
BIJ MOETEN
KOMEN”

ACCOMMODATIES ZIJN ALTIJD HÉT PROBLEEM

Accommodaties zijn altijd hét probleem. Zo wordt het tenminste vaak gecommuniceerd. Het werd groots door de media opgepakt. Eén op de acht sportverenigingen heeft een wachtlijst of ledenstop. En de grootste oorzaak is een tekort aan sportaccommodaties. Dat blijkt uit een peiling onder verenigingsbestuurders.

Ook het onderwijs wijst het vaakst naar sportaccommodaties als het probleem. Twee op de vijf basisscholen voldoen niet aan de wettelijke verplichting. Niet alle leerlingen gymmen hier twee keer in de week 45 minuten. Hiervoor zijn te weinig accommodaties beschikbaar, aldus de schoolleiders. Dit zijn serieuze signalen. Het is goed als deze worden opgepakt. En dat worden ze ook. Zo ook in het beleidsplan ‘Toekomstbestendige sportinfrastructuur en ruimte voor sport en bewegen’. Met de beoogde actielijnen van het ministerie van VWS moeten er meer sportaccommodaties komen en moeten die accommodaties beter aansluiten op de veranderende behoefte. Maar we moeten de cijfers wel goed interpreteren. En in perspectief plaatsen. De helft van de verenigingen met een wachtlijst of ledenstop heeft die om meerdere redenen. Vaak schiet niet alleen het aantal sportaccommodaties tekort, maar ook het aantal trainers en begeleiders. En van de andere helft van de verenigingen wil een groot deel niet groter worden. Zij hanteren een wachtlijst of ledenstop omdat ze niet meer leden willen aannemen.

Bij scholen die niet aan de wettelijke verplichting voldoen is het lesrooster al vaak vol. Ook als er een extra gymzaal op een steenworp

afstand van de school komt, zal er niet ineens meer worden gegymd. Deze scholen geven prioriteit aan andere vakken, ondanks de wettelijke verplichting voor het bewegingsonderwijs. Die er overigens niet voor andere vakken is.

Met deze interpretatie hebben we het ineens over veel minder verenigingen dan in de media is genoemd. Ook hebben we het dan over veel minder scholen. Hiermee wil ik niet ontkennen dat er een probleem is. Zeker in veel steden kunnen we denk ik wel objectief vaststellen dat er een probleem is. Of dat problemen zonder investeringen in extra sportaccommodaties vroeg of laat alsnog ontstaan.

De sportaccommodatie is een randvoorwaarde voor veel vormen van sportbeoefening en voor het bewegingsonderwijs. Weliswaar een essentiële randvoorwaarde, maar wel een van de vele. De problemen vragen om een bredere aanpak, een integrale aanpak. Een deltaplan is hiertoe vaker geopperd. Maar ik mis hierin vaak de blik naar de sport zelf. Hoe kunnen we het anders organiseren? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat andere prioriteiten worden gesteld?

Ik denk dat we met een completer en eerlijker verhaal meer kunnen bereiken dan door alleen maar te roepen dat er meer sportaccommodaties bij moeten komen. De sportaccommodatie wordt misschien wel vaak als hét probleem gezien, maar een extra sportaccommodatie zal niet altijd dé oplossing zijn. ■

Björn Schadenberg is onderzoeker bij het Mulier Instituut.